

SUOMEN KIELEN NAUHOITEARKISTO

Suomen kielen nauhoitearkisto on kielitieteellinen arkisto, jonka päätehtävänä on tallentaa ääninauhoihin suomen kieltä ja sen sukukieliä. Yhteistoiminnassa Helsingin yliopiston suomen kielen laitoksen kanssa nauhoitearkisto pyrkii edistämään suomen kielen ja suomensukuisten kielten tutkimusta ja yliopisto-opetusta. Arkisto sijaitsee Meritullinkatu 14:ssä.

Tämän vuosisadan alkukymmeninä keräsivät eräät tutkijat - eniten E.N. Setälä ja Lauri Kettunen - kielennäytteitä fonografin ja parlografin avulla. Heidän suurella vaivalla koaamansa äänitteet ovat nykyisen mittapuun mukaan teknisesti heikkoja. Melko lailla edellisiä parempia ovat ne keskimäärin yhden tunnin pituiset levytteet, jotka Kotikielen Seuran ja Sanakirjasäätiön yhteistoimin tehtiin 22 pitäjänmurteesta vuosina 1938-45.

Varhemmilla äänityslaitteilla keruu oli hankalaa ja aikaa vievää. Niinpä ensimmäiset kielitieteelliset äänitteet ovat enemmänkin esitysnäytteiden luonteisia. Suurimittaiseen tallennukseen voitiin ryhtyä vasta 1950-luvulla, kun nauhuri yleistyi. Eräiden yksityisten tutkijain toimesta kertyi muutamassa vuodessa noin sadan tunnin erä nauhoitteita. Nauhoitus-työssä mukana olleet havaitsivat myös, että vanhojen kansanmurteiden järjestelmällinenkin nauhoitus oli vielä mahdollista. Tätä tehtävää varten perustettiin helmikuun alussa 1959 - lähinnä Pertti Virtarannan aloitteesta - suomen kielen nauhoitearkisto.

Nauhoitearkiston toimintaa ohjaa 4-jäseninen hoitokunta. Sen puheenjohtajana on arkiston koko toiminta-ajan ollut Pertti Virtaranta. Tätä nykyä hoitokuntaan kuuluvat lisäksi Aulis J. Joki, Terho Itkonen ja Aimo Turunen. Aikaisemmin jäseninä ovat olleet Lauri Hakulinen, R.E. Nirvi ja Pentti Soutkari.

Nauhoitearkiston assistentteina toimivat Jorma Rekunen ja Jaakko Yli-Paavola, amanuensseina Erkki Lyytikäinen ja Juhani Pallonen. Assistentit ja amanuenssit ohjaavat nauhoittajia ja tekevät kesäisin itse nauhoitusmatkoja. Lukukausien

aikana he arkistoivat kertyneen nauhamateriaalin, tekevät alkuperäisäänitteistä käyttökopioita, opastavat tutkijoita ja opiskelijoita nauhoitteiden käyttämisessä ja huolehtivat muista arkiston hoitoon liittyvistä tehtävistä.

Arkiston toiminnan rahoittaa suurimmaksi osaksi opetusministeriö, mutta varoja on saatu myös Helsingin yliopistolta. Useat kaupungit, kauppalat, kunnat, pitäjänseurat ja yhdistykset ovat osallistuneet omalla alueellaan tehdyn nauhoitustyön kustannuksiin. Karjalaisen Kulttuurin Edistämissäätiö on niin ikään monena vuonna tukenut karjalaisen kansankielen nauhoitusta.

Suomen kielen nauhoitearkiston ensisijainen ja kiireellisin tehtävä on ollut suomen vanhojen kansanmurteiden tallennus. Kesäkausina se on ollut arkiston assistenttien ja amanuenssien päätoimena. Myös hoitokunnan jäsenet ovat osallistuneet nauhoitustyöhön. Assistenttien, amanuenssien ja hoitokunnan jäsenten osuutta on yli puolet kaikista nauhoituksista.

Murteentallennustyön kiireellisyyden ja korkealle asetetun tavoitteen vuoksi on nauhoitusohjelmaa toteuttamaan tarvittu suomen kielen tutkijain ja opiskelijain joukosta valittuja stipendiaatteja. Arkisto on kouluttanut heidät ja lähettänyt tavallisesti kuukauden ajaksi tallentamaan sellaista murretta, jonka he hyvin tuntevat. Stipendiaatteja oli 1960-luvulla aluksi vuosittain kolmisenkymmentä. Vuodesta 1967 alkaen kansankielen nauhoituksissa alettiin keskittyä lähinnä vain assistenttien tekemään täydennyskeruuseen ja stipendiaattien määrää pienennettiin - hyvien murteenpuhujien vähyyden vuoksi tallennustyö on nimittäin käynyt niin vaikeaksi, että se vaatii kerääjiltä runsaasti kokemusta ja perehtyneisyyttä.

Valtaosa äänityksistä on tehty kielenoppaiden kotona, heidän normaalissa elinympäristössään. Murrenauhoituksiin on valittu haastateltaviksi paikoillaan pysyneitä vanhimman polven kansanihmisiä. Kokemus on osoittanut, että nykyisin Suomessa tapaa enää perin harvoin alle 70-vuotiaita aidon vanha-

kantaisen murteen puhujia. Haastateltujen suomalaisten keski-ikä lieenee 80 vuoden paikkeilla. Sukukieliä sen sijaan on tallennettu paljon nuoremmiltakin.

Haastattelujen aihepiiriä ei ole rajoitettu. Kertojat on kuitenkin johdateltu puhumaan etenkin aineellisen ja henkisen kansankulttuurin alaan kuuluvista aiheista. Myös kahden samaa murretta puhuvan keskustelua on pyritty tallentamaan. Tavallisesti yhtä henkilöä nauhoitetaan 1-2 tuntia, mutta monien sujuvasanaisten kertojien puhetta on - usean haastattelukerran tuloksena - saatu nauhaan toistakymmentä tuntia, joissakin tapauksissa kolmisenkymmentäkin tuntia.

Jokaisesta suomenkielisestä pitäjästä on kielentutkimuksen tarpeiksi pyritty tallentamaan n. 30 tunnin määrä murrenauhoitteita. Tarkka pitäjakohtainen tavoite riippuu kunnan koosta, asukasluvusta ja seudun murteen eriytyneisyydestä. Esimerkiksi Lounais-Suomen murteiden osalta on yleensä tyydytty pienempiin nauhaeriin pitäjää kohti siitä syystä, että Turun yliopiston suomen kielen laitos on äänittänyt erityisesti juuri näitä murteita (Turussa oli murreäänitteitä v:n 1974 loppuun mennessä kaikkiaan n. 3 500 tuntia). Suomen kielen nauhoitearkistoon oli vuoden 1974 loppuun mennessä tallennettu suomen murteita seuraavasti: 30 tuntia tai enemmän 195 pitäjästä, 20 - 30 tuntia 130 pitäjästä, 10 - 20 tuntia 95 pitäjästä ja alle 10 tuntia 101 pitäjästä. Tässä laskelmassa ei ole otettu huomioon viime vuosina tapahtuneita kuntauudistuksia (tavallisesti kuntien yhdistämisistä), vaan seurataan 1950-luvun lopulla vallinnutta kuntajakoa. Mukaan on luettu ne kaupungit ja kauppalat, joista on murretallenteita, luovutetun alueen pitäjät sekä Inkerin, Ruijan ja Ruotsin Länsipohjan suomalaiset seurakunnat.

Ns. luovutetulla alueella (ts. Karjalan kannaksella ja Laatokan Karjalassa) vuoteen 1939 saakka puhutun kansankielen talteen saamiseen on kiinnitetty erityistä huomiota. Tämän luovutetun alueen suomalaismurteita on nauhoitettu kaikkiaan 1 199 tuntia, karjalaismurteita (Laatokan Karjalassa puhuttuja) yhteensä 358 tuntia.

Inkerin suomalaismurteita on tallennettu enimmäkseen Suomeen, osaksi myös Ruotsiin siirtyneiden inkeriläisten parissa.

Nauhoitteita on lähes kaikkien Inkerin entisten seurakuntien alueelta, yhteensä 124 tuntia. Lisäksi on ns. inkeroismurteista yli 48 tunnin tallenteet, enimmäkseen R.E. Nirvin nauhoitettuja.

Erityisesti viime vuosina on tallennettu Pohjois-Norjan (Ruijan) ja Ruotsin Länsipohjan suomea. Arkiston assistentit ovat tehneet näille seuduille seitsemän tutkimusmatkaa; lisäksi ovat arkiston stipendiaatit ja eräät yksityiset tutkijat nauhoittaneet näitä murteita. Kaikkiaan Pohjois-Norjan ja Pohjois-Ruotsin suomalaismurteita on arkistossa 706 tuntia.

Myös Ruotsin Vermlannin "sammuvaa savoa" on viime tinnassa saatu nauhoihin yhteensä 46 t 35 min, eniten Vermlannin suomalaismetsien kuuluisalta vaeltajalta Niittahon Jussilta eli Johannes Oinoiselta.

Valtamerentakaisien siirtosuomalaisten kieliperinteen nauhoitus saatiin käyntiin v. 1965, jolloin Pertti Virtaranta yhdessä apulaisensa Lauri Karttusen kanssa kahden kuukauden ajan tutki ja nauhoitti amerikansuomea sekä USA:ssa Ohion, Wisconsinin, Michiganin ja Minnesotan valtioissa että Kanadan puolella Ontarion valtiossa. Tuon matkan jälkeen amerikansuomalaiset kokoelmat ovat vielä kasvaneet, niin että vuoden 1974 loppuun mennessä amerikansuomalaisten (ensimmäisen, toisen ja kolmannenkin polven) spontaania puhetta oli arkistossa yht. 303 t 45 min.

Suomen vanhojen kansanmurteiden perusnauhoituksen loppuun saattaminen, ts. vanhan kansankielen täydennyskeruu kokoelmassa vielä olevien aukkojen täyttämiseksi, on edelleen arkiston keskeinen tehtävä. Tämän kiireellisimmän keruun rinnalla jatketaan viime vuosina hankittujen kokemusten pohjalta muuttuvan puhe-suomen nauhoitusta. Ohjelmassa ovat ainakin seuraavat kohteet: sociolinguistinen kartoitus, murteen muuttumisen seurailututkimus, kielikontaktien tutkimus (ennen kaikkea suomen ja ruotsin kielen rajamailla), erilaisten ammattikielten, ammat-tislangin nauhoitus, lastenkielen nauhoitus ja mahdollisuutta myöten myös kommunikaation, erilaisten keskustelujen, kokousten, työtilanteissa puhuttavan kielen jne. tallennus. Tämän-taipaista puhekieltä oli vuoden 1974 lopussa yht. 391 t 30 min.

Suomen sukukielistä on ylivoimaisesti eniten saatu tal-

teen karjalan kieltä. Ns. Laatokan Karjalan vanhaa kansankiel-
tä on tallennettu näiden karjalaisten nykyisillä asuinsijoil-
la yhteensä 358 tuntia. Neuvostoliitossa asuvien karjalaisten
- samoin kuin muidenkin suomalais-ugrilaisten kansojen - kie-
liperinteen tallentaminen on käynyt mahdolliseksi v. 1955 sol-
mitun Suomen ja Neuvostoliiton välisen tieteellis-teknillisen
yhteistyösopimuksen perusteella. Helmi ja Pertti Virtaranta
ovat Neuvostoliiton tiedeakatemian avustamina tehneet vuosi-
na 1957 - 1972 useita tutkimusmatkoja Neuvosto-Karjalaan ja
Kalininin (ent. Tverin) alueella asuvien karjalaisten luo.
Kaikkiaan on rajantakaista karjalaa kertynyt Nauhoitearkis-
toon 675 tuntia, tästä ns. Tverin karjalaa 171 tuntia. Yhteen-
sä karjalankielisiä äänitteitä on nauhoitearkistossa 1 087 tun-
tia.

Neuvosto-Karjalaan suuntautuneilla tutkimusmatkoilla on
saatu talteen myös lyydiä (79 t 10 min) ja vepsää (58 t 15 min)
lähinnä Reino Peltolan, Aimo Turusen sekä Helmi ja Pertti Vir-
tarannan toimesta.

Arkistossa olevat vatjan ja liivin kielen nauhoitteet
on enimmäkseen tehnyt Seppo Suhonen virolaisten tutkijain avus-
tamana. Kaikkiaan on vatjaa 42 t 40 min ja liiviä 38 t 50 min.

Viron murteiden kokoelma on pieni, 47 t 25 min, mutta sii-
nä on edustavia näytteitä viron kielialueen eri puolilta.

Lappia ovat arkiston kokoelmiin nauhoittaneet sekä stipen-
diaatit että useat lapin kielen tutkijat, eniten Terho Itkonen
ja Mikko Korhonen. Tähän mennessä on tallennettu etelälappia
(piitimenlappia ja luulajanlappia) 31 t 55 min, norjanlappia
196 t 40 min (siitä merilappia 7 t 35 min), inarinlappia 17 t
5 min, koltanlappia 44 t 25 min, kildininlappia 1 t 30 min ja
turjanlappia 1 t 5 min. - Arkistossa on säilytteillä lisäksi
n. 450 tuntia v. 1967 - 1968 yhteistyössä Turun yliopiston kan-
sanrunoudentutkimuksen ja uskontotieteen laitoksen kanssa ke-
rättyä lappalaista folklorea, joka on suureksi osaksi lapinkie-
listä.

Nauhoitearkistossa on äänitteitä kaikista suomalais-ugri-
laisista kielistä ja myös samojedikielistä. Mainittakoon, et-
tä esim. syrjääniä on 35 t 50 min, josta enimmänsä osan ovat nau-
hoittaneet Erkki Itkonen, Muusa Ojanen ja Erik Vászolyi, ja

unkarin murteita 109 t 45 min, jonka tallentamisessa monet unkarilaiset kielentutkijat ovat suomalaisia nauhoittajia tehokkaasti auttaneet.

Alun alkaen arkisto on pitänyt tavoitteenaan tehdä myös kulttuurihistoriallisia äänityksiä. Ennen kaikkea on pyritty nauhoittamaan suomalais-ugrilaisten kielten tutkijoita; näitä nauhoituksia on tehnyt enimmäkseen Pertti Virtaranta. On haastateltu mm. seuraavia tutkijoita: Joh. Aavik, Paul Ariste, Sándor Bálint, Niilo Ikola, T.I. Itkonen, Aulis J. Joki, Béla Kálmán, Gy. Lakó, Lauri Lounela, Julius Mägiste, Viljo Nissilä, Martti Rapola, Martti Räsänen, Irene Sebestyén-Németh, A.O. Väisänen. Arkiston piirissä tehdyistä kirjailijanauhoituksista mainittakoon F.E. Sillanpään, Ilmari Kiannon ja unkarilaisen János Kodolányi vanhemman sekä suomeksi kirjoittavien neuvostokarjalaisten kirjailijain Pekka Pertun, Jaakko Rugojevin, Ortjo Stepanovin ja Antti Timosen haastattelut.

Helsingin yliopiston kotimaisen kirjallisuuden laitos aloitti v. 1971 järjestelmälliset kirjailijahaastattelut. Näissä nauhoituksissa on pyritty siihen, että kirjailija vapaasti kertoo elämästään, tuotannostaan, virikkeistään, pyrkimyksistään, ihmissuhteistaan yms. haastattelijan vain ohjatesa haastattelua tietyn suunnitelman mukaan. Kyseessä ei siis ole oman tuotannon luenta, vaan vapaa puhe, keskustelu. Nauhoitearkisto on ollut tässä hankkeessa mukana antamassa teknistä apua. Alkuperäisnauhat säilytetään arkiston nauhavarastossa ja kopiot kotimaisen kirjallisuuden laitoksessa. Näitä kirjailijanauhoituksia on tähän mennessä kertynyt kaikkiaan noin 365 tuntia; osa nauhoista on jo saatu litteroiduksi. Haastattelijoina on toiminut parikymmentä eri henkilöä: kirjallisuudentutkijoita, muutamia kriitikoita jne. Haastattelijoiden apuneuvona on ollut kotimaisen kirjallisuuden laitoksen assistentin Ritva Haavikon laatima laaja kyselysarja. Kuten kirjailijaa on yleensä haastateltu useita tunteja, muutamia jopa kymmeniä tunteja. Haastatellut kirjailijat ovat Kersti Bergroth, Paavo Haavikko, Martti Haavio, Matti Hälli, Helvi Hämäläinen, Eeva Joenpelto, Anu Kaipainen, Viljo Kajava, Sinikka Kallio-Nevanlinna, Eila Kivikk'aho, Arvi Kivimaa, Rafael Koskimies, Matti Kurjensaari, Matti Kuusi, Iris Kähäri,

Martti Larni, Väinö Linna, Eeva-Liisa Manner, Juha Mannerkorpí, Kaarlo Marjanen, Veijo Meri, Kyllikki Mäntylä, Lassi Nummi, Oiva Paloheimo, Oscar Parland, Eila Pennanen, Ilmari Pimiä, Kullervo Rainio, Ensio Rislakki, Pentti Saarikoski, Seere Salminen, Sirkka Selja, Elvi Sinervo, Yrjö Soini, Laura Soinne, Ilmari Turja, Aale Tynni, Elina Vaara, Erkki Vala, Mika Waltari, Anja Vammelvuo, Lauri Viljanen ja Einari Vuorela.

Arkiston kulttuurihistoriallisista nauhoitteista huomattava osa on erilaisten akateemisten tilaisuuksien ja kokouksien nauhoituksia. On esim. tallennettu kaikki Helsingin yliopistossa suomalais-ugrilaisten kielten alaa koskevat tohtorinväitöstilaisuudet vuodesta 1963 alkaen (ensimmäinen oli Matti Liimolan väitöstilaisuus, jossa opponenttina oli prof. Béla Kálmán), edelleen Helsingin yliopiston professorien virkaanastujais- ja jäähyväisluentoja, Suomalais-ugrilaisen Seuran kokouksissa pidettyjä esitelmää, enimmäkseen II kansainvälisessä fennougristikongressissa 1965 pidetyt kielitieteelliset esitelmät, Petroskoissa 1974 pidetyn suomalaisten ja neuvostoliittolaisten tutkijain symposiumin esitelmät ym. Kielitiedettä sivuavat radio-ohjelmat on niin ikään pyritty tallentamaan. Näistä erityisen merkittäviä ovat Unto Miettisen lähes kaikkia suomalais-ugrilaisia kansoja käsittelevät ohjelmat; myös niiden pohjana olevat alkuperäisnauhoitteet on saatu arkiston kokoelmiin.

Vuosien varrella arkistoon on saatu suomen ja suomensukuisten kielten lisäksi hiukan myös muiden - sangen harvinaistenkin - kielten äänitteitä. Näytteitä on seuraavista kielistä: amhara, arabia, armenia, bulgaria, englanti, eskimo, heprea, islanti, jakuutti, japani, jiddiś, korea, kreikka, kurdi, kymri, lamuutti, malajālam, mandingo, muinaissyria, mustalaiskieli, norja, persia, puola, romania, ruotsi, saksa, sanskrit, syyria, tamili, tataari, tšekki, tšerkessi, turkki, urdu, uussyria, venäjä.

Vuoden 1974 lopussa arkistossa oli nauhoitteita kaikkiaan seuraavasti:

Suomen murteet		13 225 t 10 min
Muu puhekieli		391 t 30 min
Suomen suukukielet		
inkeroinen	48 t 25 min	
karjala	1 087 t	
lyydi	79 t 10 min	
vatja	42 t 40 min	
vepsä	58 t 15 min	
viro	47 t 25 min	
liivi	38 t 50 min	
lappi	291 t 50 min	
mordva	12 t 45 min	
tšeremissi	5 t 20 min	
syrjääni	35 t 50 min	
votjakki	2 t 55 min	
ostjakki	10 t 5 min	
voguli	10 t 50 min	
unkari	109 t 45 min	
samojedi	10 t 55 min	1 892 t 30 min
Muut kielet		134 t 20 min
Muut nauhoitteet		1 334 t
Yhteensä		16 977 t 30 min

Viime vuosina arkisto on käyttänyt äänityksiin parhaastaan norjalaisia Tandberg-nauhureita ja länsisaksalaisia Uher Report -nauhureita. Äänitykset on tehty kahteen raitaan 9,5 cm:n sekuntinopeudella (joskus esim. lauluja ja itkuvirsiä äänitettäessä 19 cm/sek). Ääninauhana käytetään nykyisin amerikkalaista Scotch 208 -nauhaa. Ääninauhat säilytetään erityisessä varastohuoneessa, jonka ilmastointijärjestelmä pitää tasaisen viileänä (+ 18° C) ja kosteana (suht. kosteus n. 55 %).

Arkistoiduista nauhoitteista pidetään kolmenlaista kortistoa: kartuntakortistoa, pitäjäkortistoa ja henkilökortistoa. Kartuntakorttiin merkitään mm. nauhoitteen numero, kerto-

jan tarkat henkilötiedot, nauhoittajan nimi, nauhoitusaika ja -paikka sekä nauhoitteen kesto. Eri murteiden kartuntakorttien numerot on koottu pitäjäkortteihin. Pitäjäkortista käy myös ilmi murteen kokonaiskartunta. Henkilökortisto on aakkosellinen hakemisto kielenoppaista. Lisätietoja murteista ja kielenoppaista saa nauhoittajien laatimista keruukertomuksista. Ne ovat vapaamuotoisia selostuksia keruutyön kuluista, ja nauhoittajat esittävät niissä usein myös henkilökohtaisia keruuvaikutelmiaan. - Arkisto on pyrkinyt siihen, että ainakin parhaat kielenoppaat kuvataan heidän omassa elinympäristössään. Näin arkistolle on kertynyt vuoden 1974 loppuun mennessä n. 5 100 valokuvaa käsittävä kokoelma (useimmat kuvat negatiiveineen).

Nauhoitteet ovat alusta alkaen olleet tutkijain ja opiskelijain käytettävissä, ja kokoelmien lisääntyessä arkiston merkitys on jatkuvasti kasvanut. Nykyisin yhä useampi suomen kielen ja sen sukukielten opiskelija käyttää pro gradu -tutkielmassaan hyväkseen nauhoitearkiston äänitteitä. Alkuperäisnauhoitteiden käyttöä on koetettu välttää; kotilainoiksi niitä ei ole annettu lainkaan. Nauhoitemateriaalia tarvitseville arkisto on tehnyt kopiot. Alkuperäisnauhoitteiden kanssa identtisiä kopioita on laadittu vuodesta 1968 lähtien. Tällä hetkellä arkiston nauhoitteista on kopioituna runsas kolmannes, n. 6 500 tuntia. Pyrkimyksenä on saada aikaan täydellinen kopiokokoelma. Tällainen on välttämätön sekä nauhoitteiden säilyvyyden turvaamiseksi että tutkijainpalvelun tehostamiseksi. Kopionauhoja tutkijat ja opiskelijat saavat arkistosta lainaksi korvauksetta. Tarvittaessa arkisto mahdollisuutta myöten lainaa heille myös nauhureita. Arkistossakin nauhoitteita voi kuunnella.

Tutkimuksen kannalta on tärkeätä, että olennainen osa arkiston äänitteistä litteroidaan, ts. siirretään foneettiseen kirjoitusasuun. Työ saatiin käyntiin vuonna 1967. Vuoden 1974 lopussa arkiston äänitteistä oli litteroituna kaikkiaan n. 810 tuntia. Pääosa litteroinneista on kuitenkin vielä tarkistamatta. Tähän mennessä on keskitytty lähinnä Päijät-Hämeen, Inkerin ja Karjalan kannaksen murteiden, Helsingin puhekielen, inkeröismurteiden, karjalan ja lyydin kielen sekä kirjailija-

haastattelujen litterointiin. Opetuksen tarpeiksi on tekeillä tekstinäytteet suomen murteiden ja eri sukukielten nauhoitteista. Litteroinnin ohjauksesta ja tekstien tarkistuksesta huolehtivat hoitokunnan jäsenet. Pisimmän ajan litterointityötä on ollut tekemässä kandidaatti Eeva Yli-Luukko, joka on litteroinut Päijät-Hämeen murteita.

Suomen kielen nauhoitearkiston äänitteistä on vuodesta 1963 lähtien laadittu sisällysluetteloja ja asiahakemistoa. Vuoden 1974 alusta lähtien työ on rahoitettu nauhoitearkiston omasta budjetista valtion humanistisen toimikunnan lopetettua tukensa. Nykyisin tätä työtä tekee Leila Envalds. Tähän mennessä on saatu valmiiksi sisällysluettelot n. 3 200 nauhatunnista. Luettelot on kirjoitettu kahtena kappaleena ja nidottu. Noin 2 200 nauhatunnin sisältö on kortistoitua asiahakemistoksi. Paitsi kielentutkimusta hyödyttävät sisällysluettelot ja asiakortisto mm. kansatiedettä, kansanrunoudentutkimusta ja historian tutkimusta. Asiahakemistossa on tätä nykyä n. 53 000 korttia.